

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 17CoCsp/8/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8318203543
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 02. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Burešová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2026:8318203543.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Burešovej a členov senátu JUDr. Eduarda Valenčina a JUDr. Mariána Hoffmanna, PhD., v spore žalobcu: Prvá stavebná sporiteľňa, a.s., Bajkalská 30, 829 48 Bratislava, IČO: 31 335 004, zast. Advokátska kancelária JUDr. Marián Kurhajec, s.r.o., Bratislava, Bajkalská 13, IČO: 36 860 662 proti žalovanej: A. B., nar. X.X.XXXX, bytom C. D. XXXX/XX, XXX XX E., zast. advokátkou F. G. C., AK Humenné, Štefánikova 22, o zaplatenie sumy 30.217,12 eur s prísl., o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Humenné č.k. 12Csp/131/2018 - 317 zo dňa 13.05.2021, takto

rozhodol:

Mení rozsudok prvoinštančného súdu tak, že nárok žalobcu na zaplatenie 30.217,12 eur s prísl. zamietá.

Žalovanej priznáva nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 81,26 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom prvoinštančný súd uložil povinnosť žalovanej zaplatiť žalobcovi sumu 30.217,12 eur, spolu s úrokom vo výške 6,69% ročne zo sumy 28.191,34 eur od 01.05.2018 do zaplatenia s 5% úrokom z omeškania ročne zo sumy 29.957,37 eur od 01.05.2017 do zaplatenia, to všetko v lehote 15 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Súd priznal žalobcovi vo vzťahu k žalovanej náhradu trov konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške trov konania súd rozhodne samostatným uznesením po nadobudnutí právoplatnosti tohto rozsudku.

2. Prvoinštančný súd tak v poradí druhým rozsudkom vo veci samej rozhodol o uplatnenom nároku žalobcu.

Žalobca si pôvodne uplatňoval nárok voči žalovanému v 1. rade H. B. a žalovanej v 2. rade A. B. zaplatiť 33.340,58 eur spolu s 6,69 % úrokom za úver zo sumy 28.191,34 eur od 1.5.2016 do zaplatenia a 5 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 29.957,37 eur od 1.5.2018 do zaplatenia a náhrady trov konania.

3. Prvoinštančný súd v poradí prvým rozsudkom č.k. 12Csp/131/2018 - 146 rozhodol tak, že žalovaná bola zaviazaná zaplatiť žalobcovi sumu 3.123,46 eur s 6,69 % úrokom od 1.5.2018 do zaplatenia, s 5 % úrokom z omeškania od 1.5.2018 do zaplatenia v 50-eurových mesačných splátkach. Vo zvyšku bola žaloba zamietnutá, čo do sumy 30.217,12 eur s prísl.

4. Po podaní odvolania žalobcom, uznesením Krajského súdu v Prešove č.k. 17CoCsp 12/2020-192 zo dňa 28. mája 2020, odvolací súd rozsudok v zamietavej časti zrušil. Právoplatný sa stal výrok rozsudku prvoinštančného súdu, ktorým žalovaná bola zaviazaná zaplatiť žalobcovi sumu 3.123,46 eur s prísl.

5. Následne prvoinštančný súd rozsudkom č.k. 12Csp/131/2018-317 rozhodol o povinnosti žalovanej zaplatiť žalobcovi 30.217,12 eur spolu s úrokom vo výške 6,69 % ročne zo sumy 28.191,34 eur od

1.5.2018 do zaplataenia, s 5 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 29.957,37 eur od 1.5.2018 do zaplataenia a o trovách konania.

6. Proti tomuto rozsudku podala žalovaná odvolanie. Odvolací súd rozsudkom č.k. 17CoCsp/38/2021-389 zo dňa 24.2.2022 zmenil prvoinštančný rozsudok tak, že nárok žalobcu na zaplataenie 30.217,12 eur s prísl. zamietol. Priznal žalovanej nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 81,26 %.

7. Proti tomuto odvolaciemu rozhodnutiu podala žalobkyňa dovolanie. Najvyšší súd SR dovolacím uznesením sp. zn. 6Cdo/152/2022 zo dňa 13.2.2025 rozsudok Krajského súdu v Prešove z 24.2.2022 sp. zn. 17CoCsp/38/2021 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

K dovolacej otázke týkajúcej sa zosplatenia úveru, k právnomu úkonu podľa § 53 ods. 9 OZ uviedol, že na právny úkon nekonkretizujúci splátku je dôvod nazerať ako na úkon zákon obchádzajúci, nedostatočne určitý a v oboch prípadoch sankcionovaný neplatnosťou (§ 39 alebo § 37 ods. 1 OZ).

K RPMN dovolací súd uviedol, že nesprávne uvedenie len priemernej hodnoty RPMN v zmluve o spotrebiteľskom úvere a tiež nesprávne uvedenie RPMN v spotrebiteľov prospech samo o sebe bezúročnosť úveru a ani nemožnosť veriteľa žiadať v súvislosti s jeho poskytnutím poplatky nespôsobuje.

Keďže odvolací súd nesprávne konštatoval bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru, hoci neboli dané a ostatnými dôvodmi sa odvolací súd nezaoberal, musel dovolací súd odvolací rozsudok zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie odvolaciemu súdu.

8. Preto odvolací súd v novom odvolacom konaní sa opätovne zaoberal pôvodným prvoinštančným vyhovujúcim rozsudkom a odvolaním žalovanej.

9. Prvoinštančný súd v napadnutom rozsudku č.k. 12Csp/131/2018-317 zistil, že žalobca pôvodne zažaloval dvoch spoludlžníkov, a to žalovanú A. B. a jej manžela, ako žalovaného v 1. rade H. B.. Voči nemu bolo vedené konkurzné konanie. Uznesením Okresného súdu Humenné pod sp.zn. 12Csp/131/2018 - 65 zo dňa 19.02.2019 voči žalovanému H. B. bolo konanie zastavené. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 03.04.2019, kedy nadobudlo aj vykonateľnosť. Trovy konania pri zastavení konania voči žalovanému H. B. súd nepriznal.

Prvoinštančný súd vec posúdil podľa § 261 ods. 3 písm. d/ Obchodného zákonníka, § 497, § 502 ods. 1, § 503 ods. 2, § 504, § 506 Obchodného zákonníka, a ďalej podľa § 52 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, podľa § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka, a aplikoval aj ust. § 511 ods. 1 Občianskeho zákonníka, vo vzťahu k omeškaniu aplikoval § 517 ods. 1, 2 O.z. s použitím ust. § 3 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z.

V danej veci je nespornou skutočnosť, že medzi žalobcom a žalovanou a jej manželom, pôvodne žalovaným v 1. rade, bola dňa 24.07.2014 uzavretá Zmluva o stavebnom sporení č. 3180674 9 02. Žalovanej a jej manželovi bol poskytnutý úver vo výške 29.300,- eur, ktorý mala žalovaná spoločne so svojím manželom splácať mesačnými splátkami po 201,39 eur. Žalovaná spoločne so svojím manželom prestala úver splácať a tým porušili podmienky úverovej zmluvy.

Prvoinštančný súd tento vzťah vyhodnotil ako vzťah spotrebiteľský podľa § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. Dospel k záveru, že v danom prípade nie je možné na daný právny vzťah aplikovať zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, pretože táto zmluva je vylúčená z použitia ust. zákona č. 129/2010 Z.z. Preto považoval námietku žalovanej keď nebola riadne skúmaná bonita spotrebiteľa, za bezpredmetnú. Aj napriek tomu, že dohodnutý úver sa neriadi zákonom č. 129/2010 Z.z. prvoinštančný súd dospel k záveru, že je potrebné na daný právny vzťah aplikovať ust. Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách aj napriek tomu, že zmluvný vzťah sa riadi režimom obchodného práva. Keďže ide o spotrebiteľský vzťah podľa Občianskeho zákonníka, žalobca mohol uplatniť svoje právo a vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru za splnenia podmienky podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Prvoinštančný súd žalobe vyhovel a zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi 30.217,12 eur keď v pôvodnom prvoinštančnom rozsudku bolo už právoplatne rozhodnuté o povinnosti žalovanej zaplatiť žalobcovi 3.123,46 eur.

Súd zároveň priznal žalobcovi aj dohodnutý úrok vo výške 6,69% zo sumy 28.191,34 eur od 01.05.2018 do zaplataenia a taktiež aj 5% úrok z omeškania od 01.05.2018 do zaplataenia, pretože žalovaná sa dostala do omeškania so zaplataením dlžnej čiastky 29.957,37 eur od 01.05.2018.

O trovách konania rozhodol súd podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 262 ods. 1 CSP. Žalobcovi priznal trovy konania v rozsahu 100% vo vzťahu k žalovanej z dôvodu, že žalobe bolo vyhovené.

10. Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podala odvolanie žalovaná. Namietala, že prvoinštančný súd vec nesprávne právne posúdil, pokiaľ daný úverový vzťah neposudzoval podľa zákona č. 129/2010 Z.z., len skonštatoval, že táto zmluva je vylúčená z použitia zákona č. 129/2010 Z.z. s poukazom na ust. § 3 tohto zákona. Prvoinštančný súd vo vzťahu k preukazovaniu aplikácie zákona č. 129/2010 Z.z. nevykonal žiadne dokazovanie a nie je zrejmé, aká bola úvaha prvoinštančného súdu, keď žiaden úver vylúčený v § 1 ods. 3 zákona č. 129/2010 Z.z. žalovaná s manželom neuzavreli. Podľa žalovanej nebolo preukázané, že by uzatvorená úverová zmluva bola vylúčená z možnosti aplikácie zákona č. 129/2010 Z.z.

Preto aj postup prvoinštančného súdu k zisťovaniu a skúmaniu bonity spotrebiteľov nebol správny. Žalobca porušil svoje povinnosti pri skúmaní bonity, jeho porušenie povinností malo hrubý charakter, s čím sú podľa žalovanej spojené následky, že úver je bezúročný a bez poplatkov, a zároveň žalobca nebol oprávnený úver zosplatiť. Túto námietku bol povinný prvoinštančný súd vyhodnotiť. Vo vzťahu k žalovanej žalobca postupoval bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa, bez prihliadnutia na údaje z príslušnej databázy alebo registra na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver.

Žalovaná namietala, že tým že prvoinštančný súd nesprávne vylúčil aplikáciu zákona č. 129/2010 Z.z. nezistil, že v zmluve chýbajú zákonom predpokladané náležitosti, a to náležitosť vyplývajúca z § 9 ods. 2 písm. h/ tohto zákona, uvedenie ročnej percentuálnej miery nákladov a celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť.

Žalovaná ďalej namietala nesprávne uvedenie výšky RPMN a priemernej RPMN, keď podľa zmluvy priemerná RPMN bola žalobcom uvedená 17,99%, avšak pri zverejňovaných údajoch Ministerstva financií, tento číselný ukazovateľ bol 10,34%. Teda v zmluve je uvedená vyššia RPMN, čo je v neprospech spotrebiteľa.

Žalovaná namietala, že úver spláca mesačne po 50,- eur, na vykonané splátky súd neprihliadol, ani nevykonal za spotrebiteľku dokazovanie dopytom u žalobcu o rozsahu vykonaných splátok, alebo nevyzval žalovanú na preukázanie rozsahu splácania, a žalobca nezobral v tomto rozsahu žalobu späť. Preto rozhodnutie prvoinštančného súdu nie je správne.

Žalovaná namietala aj rozhodnutie o trovách konania, keď súd vôbec neuvažoval o aplikácii ust. § 257 CSP, a nevyhodnotil okolnosti, ktoré by mali vplyv na aplikáciu tohto zákonného ustanovenia. Súd neskúmal jej majetkové, osobné pomery a jej tvrdenia žiadnym spôsobom, pokiaľ sa týka majetkových pomerov, nevyhodnotil. Poukázala na to, že je matkou plnoletého syna, ktorý navštevuje strednú školu a matkou maloletej dcéry. V čase podpisu zmluvy mala maloleté dieťa s ktorým bola na materskej dovolenke. Taktiež namietala rozhodnutie prvoinštančného súdu, ktorým bol úspech v spore žalobcovi priznaný v rozsahu 100%.

Žalovaná uznala, že z poskytnutého úveru 29.300,- eur zaplatila na sporení 708,66 eura, ďalej do zosplatnenia uhradila 3.809,25 eur a v konaní v tejto veci bolo právoplatne žalobcovi priznaných 3.123,36 eur. Preto predmet pohľadávky žalobcu by mal byť vo výške 21.658,63 eur, ktoré je ochotná splácať vo výške 50,- eur mesačne.

Navrhla však žalobu zamietnuť, keďže ku dňu zosplatnenia úveru, ku dňu podania žaloby, ani ku dňu rozhodnutia vo veci nebola so splácaním istiny úveru zo zmluvy v omeškaní. Alternatívne žiadala napadnutý rozsudok zrušiť a vrátiť prvoinštančnému súdu na nové konanie a prejednanie veci, pretože aplikácia ust. § 390 CSP nie je formulovaná ako zásada aplikovaná bez ohľadu na všetky okolnosti veci. Uplatnila si nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

11. K odvolaniu zaujal písomné stanovisko žalobca. Žiadal, aby odvolací súd rozhodnutie prvoinštančného súdu potvrdil. Žalobca mal za to, že bonita spotrebiteľa bola riadne skúmaná.

RPMN v zmluve bola uvedená v zmysle toho, že žalobca poskytuje úvery na stavebné účely podľa zákona o stavebnom sporení, ktoré sa striktným dodržiavaním účelového použitia odlišujú od bežných spotrebiteľských úverov vstupujúcich do súhrnných informácií zverejňovaných Ministerstvom financií Slovenskej republiky. Tieto spotrebiteľské úvery vykazujú obrovské rozdiely vo výške RPMN v závislosti od výšky úveru, splatnosti a zabezpečenia. Stavebné úvery poskytované žalobcom majú minimálne rozdiely v úrokových sadzbách ako aj RPMN v závislosti od výšky úveru, splatnosti a zabezpečenia. V záujme vhodnejšieho informovania klienta o priemernej RPMN zodpovedajúcej čo najviac charakteru stavebného úveru, sa preto žalobca rozhodol používať vážený priemer všetkých typov spotrebiteľských úverov, ktorého výška je stabilnejšia a lepšie zodpovedá porovnaniu s úvermi poskytovanými stavebnou sporiteľnou. Vzhľadom na uvedené žalobca údaj o výške RPMN v zmluve o úvere riadne uviedol.

To, že žalovaná vykonala dobrovoľné vklady, nemá žiaden vplyv na priebeh konania, nakoľko tieto vklady sú žalobcom zohľadnené. Žalobca neuskutočnil čiastočné späťvzatie žaloby, nakoľko uvedené opomenul, keďže vzhľadom na výšku dlžnej sumy sa od podania žaloby jedná o nízku sumu. Samozrejme, že žalobca eviduje dlžnú sumu poníženú o všetky vklady a od žalovanej by nikdy nepožadoval vyššie plnenie. Všetky vklady od zosplatenia predmetného úveru boli započítané na istinu dlžnej sumy.

Žalobca sa nestotožnil s tvrdením, že žalovaná nebola v omeškaní so splácaním úveru, čo priamo vyplýva aj z výpisu z účtu a pred zosplatením úveru bol posledný úrok za úver v plnej výške zaplatený za mesiac máj 2016, to znamená, že od júna 2016 bol úver v omeškaní. Nie je dôvod na to, aby úver bol považovaný za bezúročný a bez poplatkov, pretože všetky podmienky boli riadne splnené.

Splátka vo výške 50,- eur mesačne nie je primeraná pretože, ak by sa súd stotožnil so sumou 21.658,63 eur, ako to navrhuje žalovaná, táto suma by sa splácala vyše 36 rokov. Žiadal preto, aby rozsudok prvoinštančného súdu odvolací súd potvrdil

12. Odvolací súd v rámci kompetencií vyplývajúcich z ust. § 34 CSP preskúmal napadnutý rozsudok prvoinštančného súdu, podľa zásad uvedených v ust. § 379 a nasledujúcich CSP na nariadenom pojednávaní podľa § 385 CSP a zistil, že rozhodnutie súdu prvej inštancie nie je možné ani potvrdiť, ale ani zrušiť.

Vo veci nariadil odvolacie pojednávanie, pretože odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a dokazovanie v potrebnom rozsahu zopakoval sám (§ 383 a § 384 CSP).

13. Prvoinštančný súd nezaujal správne právne stanovisko k charakteru úverového vzťahu medzi žalobkyňou a žalovanou, k platnému zosplateniu úveru, nezaoberal sa náležitosťami zmluvy, prípadne následkom pri ich absencii, resp. nesprávnom uvedení v písomnej zmluve.

S poukazom na kogentné ustanovenie § 390 CSP uvedené nedostatky je povinný odstrániť odvolací súd s cieľom napraviť pochybenie prvoinštančného súdu, ktorým došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

14. Odvolací súd vo veci nariadil pojednávanie, na ktorom žalobca na podanej žalobe trval, žiadal žalobe vo zvyšku vyhovieť. Uviedol, že bonitu žalovanej banka skúmala dostatočne, o čom svedčí to, že spočiatku dlh splácali riadne, prestali až vtedy, keď manžel začal mať zdravotné problémy.

Pred odvolacím súdom žalovaná na odvolaní trvala. Namietala, že žalobca nedostatočne skúmal schopnosť splácať úver, v čase, keď si s manželom úver brali, bola na materskej dovolenke. Žiadala žalobu zamietnuť.

Odvolací súd zopakoval dokazovanie Zmluvou o úvere č. 3180674 9 02 z 24.7.2014, Všeobecnými podmienkami stavebného sporenia pre fyzické osoby účinné od 14.4.2014, sadzobníkom poplatkov pre fyzické osoby platný od 1.7.2014, amortizačnou tabuľkou pre medziúver a stavebný úver, upozornením podľa § 53 ods. 9 OZ žalovanej a manželovi a doručenkami o doručení listín, oznámením o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru a dokladmi o doručovaní listín, výpisom z účtu medziúveru, výpisom z účtu stavebného sporenia, uznesením Okresného súdu Prešov č.k.. 5OdK/732/2018-19, uznesením Okresného súdu Humenné č.k. 12Csp/131/2018-65, výsluchom svedka H. B. pred prvoinštančným súdom, výsluchom žalovanej pred prvoinštančným súdom, rodným listom mal. dcéry žalovanej, potvrdením Sociálnej poisťovne, opisom výplatného lístka žalovanej, odpoveďou Sociálnej poisťovne na päť otázok vo vzťahu k H. B., informáciami o úveroch žalovanej a jej manžela a zistil tento skutkový a právny stav veci:

Z vykonaného dokazovania bolo nesporne preukázané, že žalobca a žalovaná (spolu s manželom) uzavreli spotrebiteľskú zmluvu. Žalobca bol v postavení dodávateľa (§ 52 ods. 3 OZ v znení účinnom do 30.6.2024) a žalovaná v postavení spotrebiteľa (§ 52 ods. 4 OZ v znení účinnom do 30.6.2024). Uvedené nebolo v priebehu celého konania sporné.

Žalobca ako dodávateľ a žalovaná ako spoludlžníčka a jej manžel ako dlžník v postavení spotrebiteľov uzavreli dňa 24.7.2014 Zmluvu o úvere č. 3180674 9 02, na základe ktorej bol poskytnutý úver žalovanej a jej manželovi vo výške 29.300 eur s tým, že na preklopenie obdobia, kým ako dlžníci splnia všetky podmienky na pridelenie cieľovej sumy stavebného úveru, poskytla žalobkyňa žalovaným medziúver pod č. 3180674 6 03. Medziúver sa následne zúčtuje bez osobitnej dohody s nasporenou sumou na účte stavebného sporenia, čím sa medziúver zmení na stavebný úver pod č. 3180674 9 02 vo výške cca 17.249,85 eur.

Výška medziúveru a celková výška úveru bola dohodnutá na 29.300 eur, úroková sadzba 6,69 % ročne, výška mesačnej splátky úrokov z medziúveru 163,35 eur k 15. dňu v mesiaci, počet splátok z medziúveru do pridelenia cieľovej sumy 257. Mesačne vklad na medziúver dlžník bude realizovať vo výške 38,04 eura do 15. dňa v mesiaci, pri počte vkladov 257.

Výška stavebného úveru bola dohodnutá na 17.249,85 eur, pri úrokovej sadzbe 4,75 % ročne a mesačnej splátke 201,39 eur k 15. dňu v mesiaci pri 104 splátkach.

Doba trvania medziúveru / úveru bola dohodnutá na 30,08 roka s konečnou splatnosťou do 15.8.2044. RPMN pri stavebnom úvere bola určená na 4,76 % ročne a RPMN pri medziúvere vo výške 7,05 % ročne. Priemerná hodnota RPMN bola určená na 17,99 % ročne. Výška medziúveru bola 29.300 eur, celková čiastka medziúveru, ktorú žalovaná s manželom zaplatí je určená na 75.296,03 eura. Účelom úveru je v súlade so zák. č. 310/1992 Zb. o stavebnom sporení modernizácia a obnova bytu, rodinného domu, vrátane súvisiacich drobných stavieb, bytového domu, alebo udržiavacie práce na nich. Úver nebol zabezpečený záložným právom.

V priebehu konania žalobca tvrdil, že úver bol poskytnutý na financovanie iných úverov. Z obsahu zmluvy a ani z ďalších listinných dôkazov uvedené tvrdenie žalobcu nevyplýva.

15. V priebehu prvoinštančného konania prvoinštančný súd preskúmal proces zosplatnenia úveru. Skonštatoval, že v danom prípade ide o spotrebiteľský vzťah, keď je pre účely tohto vzťahu potrebné aplikovať ust. § 52 Občianskeho zákonníka. Vysvetlil, že v danom prípade došlo k platnému zosplatneniu úveru vzhľadom na predchádzajúci právny názor odvolacieho súdu, v ktorom odvolací súd hodnotil doručovanie výzvy podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka.

Prvoinštančný súd sa však bližšie, a to len výzvou podľa § 53 ods. 9 OZ, ale ani právnym úkonom vyplývajúcim z ust. § 565 Občianskeho zákonníka nezaoberal.

Podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

Podľa § 565 Občianskeho zákonníka ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky.

Ako to vyplýva z pripojených listín, vo vzťahu k výzve zo dňa 4.4.2017 na zaplatenie podľa § 53 ods. 9 OZ, bola doručovaná dňa 12.04.2017 k rukám manžela žalovanej, teda dostala sa do dispozičnej pôsobnosti žalovanej. Vo výzve je len konštatované, že bude vyhlásená mimoriadna splatnosť úveru, pretože ako spoludlžníčka žalovaná neuhradila dlžné splátky, vrátane splátky za mesiac apríl 2017, spolu vo výške 1.187,90 eur, ktorú žiadajú uhradiť.

Z obsahu tohto podania nie je jednoznačne zistiteľné, pre ktorú splátku mieni žalobca postupovať podľa § 565 Občianskeho zákonníka a vyhlásiť úver za predčasne splatný. Z obsahu tejto výzvy nie je zistiteľné, prečo v čase, kedy ešte v mesiaci apríl 2017 bola splátka podľa dohody zročná 15.04., už ju za dlžnú považuje žalobca vo výzve podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka k 4.4.2017.

Z obsahu oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti doručovanej žalovanej dňa 09.05.2017 vyplýva, že listina bola vyhotovená dňa 04.05.2017, ku dňu 04.05.2017 nastáva podľa rozhodnutia žalobcu mimoriadna splatnosť celého úveru a žiadajú vrátiť celú dlžnú sumu vo výške 30.472,37 eur.

Keďže predčasné zosplatnenie pohľadávky žalobcom ako dodávateľom neobsahuje jednoznačné, jasné a určité nezameniteľné skutkové a právne odôvodnenie výzvy podľa § 53 ods. 9 OZ tak, aby spotrebiteľ, teda aj žalovaná, týmto úkonom porozumela a skutkový dej mala nezameniteľný, k platnému zosplatneniu úveru podľa § 39 Občianskeho zákonníka nedošlo, pretože podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatný je právny úkon, ktorý svojim obsahom alebo účelom odporuje zákonu, alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom. Hmotnoprávny úkon žalobcu svojim obsahom odporuje zákonu, a to § 53 ods. 9 pre absenciu nezameniteľného uvedenia splátky, pre ktorú žalobca pristupuje k mimoriadnej splatnosti úveru a okolnosti za akých k tomu došlo. Preto takýto nejednoznačný právny úkon nemôže mať žiadne právne následky. Pre absolútnu neplatnosť právneho úkonu podľa § 39 O.z. je súd povinný prihliadať ex offo.

Aj Najvyšší súd SR v zrušujúcom uznesení sp. zn. 6Cdo/152/2022 poukázal na nevyhnutnosť uvedenia splátky, pre ktorý sa úver zosplatňuje vo výzve podľa § 53 ods. 9 OZ a § 565 druhej vety OZ. Na právny úkon nekonkretizujúci splátku preto je dôvod nazerať ako na úkon zákon obchádzajúci (nakolko napriek nezakotveniu výslovnej zákonnej požiadavky na takúto náležitosť jej absencia spôsobuje nedodržanie účelu úpravy, ktorým je možnosť overenia si splnenia požiadaviek slúžiacich zvýšenej

ochrane spotrebiteľa) a i nedostatočne určitý, v oboch prípadoch sankcionovaný neplatnosťou (či už podľa § 39 alebo § 37 ods. 1 OZ).

Odvolačný súd uvedené zistenia a vyslovené právne názory podporuje ďalšími rozhodnutiami dovolacieho súdu pod sp. zn. 6Cdo/152/2022, 5Cdo/2/2023.

Preto odvolačný súd považoval zosplatnenie úveru v prejednávanej veci za neplatné.

16. Prvoinštančný súd vo svojom rozhodnutí skonštatoval, že na daný právny vzťah, ktorý je predmetom tohto konania, nie je na mieste aplikovať zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, a preto nie je ani dôvod na zisťovanie následkov porušenia povinností žalobcu podľa § 7 tohto zákona.

Odvolačný súd zopakoval v potrebnom rozsahu dokazovanie a zistil, že žalovaná a jej manžel sa zaviazali úver použiť výlučne na financovanie bytových potrieb a potrieb súvisiacich s bývaním. Ako dlžníci sú (boli) dohodnutým účelom viazaní. Poskytnutie takéhoto úveru podľa zákona o stavebnom sporení nevylučuje ust. § 1 ods. 3 zák. č. 129/2010 Z.z. posúdiť tento vzťah podľa zákona o spotrebiteľských úveroch, pretože úver nie je viazaný na nadobudnutie nehnuteľnosti, ale na obnovu a modernizáciu bývania, úver nemá hypotekárny charakter.

Preto bolo povinnosťou súdu skúmať dôvodnosť námietok žalovanej vo vzťahu k schopnosti spotrebiteľa splácať úver a vo vzťahu k náležitostiam zmluvy podľa zák. č. 129/2010 Z.z.

Súd je povinný skúmať posúdenie schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver dodávateľom ex offo. Ide o skutkovú otázku a právne posúdenie závisí od dôkazov, ktoré je povinný preukázať dodávateľ, teda v prejednávanej veci žalobcu.

Podľa § 7 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z.z. platného v čase uzavretia úverovej zmluvy veriteľ je pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo pred zmenou tejto zmluvy spočívajúcej v navýšení spotrebiteľského úveru povinný posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom berie do úvahy najmä dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru.

Podľa § 7 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z.z. platného v čase uzavretia úverovej zmluvy spotrebiteľ je povinný poskytnúť veriteľovi na jeho žiadosť úplné, presné a pravdivé údaje potrebné na posúdenie schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver; tým nie je dotknuté právo veriteľa využívať informácie o spotrebiteľovi z príslušnej databázy za podmienok ustanovených osobitným zákonom.

Podľa § 11 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z.z. platného v čase uzavretia úverovej zmluvy, ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1, nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. V prípade hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez nahliadnutia do príslušnej databázy údajov o spotrebiteľoch na účely posudzovania ich schopnosti splácania úverov.

Žalobca na výzvu súdu predložil doklady, ktorými preukazoval, akým spôsobom skúmal bonitu žalovanej a jej manžela. Žalobca tvrdil, že úver bol použitý na splatenie predchádzajúcich záväzkov a nová splátka nebola vyššia ako splátka predchádzajúcich úverov.

Z listín, ktoré boli súdu predložené nevyplýva, že úver mal refinancovať iné úvery, dokonca žalobca počas prvoinštančného konania neuviedol, ktoré úvery mali byť uhradené z poskytnutého úveru a aké boli ich splátky.

Žalobca vo vyjadrení, ktoré došlo súdu dňa 15.12.2020 uviedol, že na poskytnutie úveru bol postačujúci príjem dlžníka H. B., ktorý bol preverený v Sociálnej poisťovni a bol zamestnaný v spoločnosti I. I. G., IČO: XX XXX XXX. Podľa dovolacieho súdu uvedené informácie neposkytujú o príjmoch manžela žalovanej žiadne informácie, okrem tej, že pol roka pred uzavretím úverovej zmluvy je zamestnaný u presne označeného zamestnávateľa.

Banka sa Sociálnej poisťovne pýtala, či je klient kdekoľvek zamestnaný, pričom dostala odpoveď, že áno. Na ďalšiu otázku bol identifikovaný jeho zamestnávateľ. Zistila, že H. B. je zamestnaný aspoň od januára 2014 a za minulý a predminulý kalendárny mesiac má vymeriavací základ aspoň 1,00.

Z obsahu tejto informácie zo Sociálnej poisťovne nevyplýva žiadna informácia o príjmoch, výdavkoch, rodinnom stave, počte vyživovacích povinností p. H. B., len to, že je aspoň od 1.4.2014 zamestnaný u zamestnávateľa s IČO-m: 36 772 623.

Žalobkyňa ďalej súdu predložila výpis zo Spoločného registra bankových informácií H. B. a žalovanej. Z prehľadu vyplývajú existujúce, ukončené, ukončené predčasne, odmietnuté, odvolané úvery oboch dlžníkov.

H. B. spláca podľa tohto prehľadu 6 existujúcich úverov, 2 úvery boli ukončené predčasne a 19 úverov bolo odmietnutých, odvolaných alebo bola podaná žiadosť o poskytnutie.

A. B. spláca podľa tohto prehľadu 4 existujúce úvery, 1 úver bol ukončený predčasne, 9 úverov bolo odmietnutých, odvolaných alebo bola podaná žiadosť o poskytnutie.

Aj v tomto prípade uvedené zistenia neposkytujú žiadne informácie o spôsobilosti žalovanej a jej manžela splácať požadovaný úver, okrem tej, že obaja sú úverovo zaťažení, niektoré úvery sú uhradené a vo väčšine pri žiadostiach o úver boli neúspešné.

Žalobca iné údaje k overeniu schopnosti spotrebiteľov splácať úver nemal.

Žalovaná v priebehu konania preukázala, že v tom čase, kedy bol čerpaný úver od žalobcu bola s maloletou dcérou (nar. X.X.XXXX) na predĺženej materskej dovolenke do 12.1.2017 podľa potvrdenia Sociálnej poisťovne, pobočka Humenné. Žalovaná tvrdila, že v tom čase jej príjem predstavoval cca 230 eur. Doložila doklady o tom, že v mesiaci 9/20 mala čistý príjme 592,32 eur a v 10/20 to bolo 592,32 eur. Z ust. § 11 ods. 2 zák. č. 129//2010 Z.z. vyplývajú dve sankcie pre dodávateľa – veriteľa, a to v prípade zanedbania odbornej starostlivosti pri zisťovaní bonity spotrebiteľa v prípade a hrubého porušenia povinnosti zisťovať bonitu spotrebiteľa.

Z vykonaných dôkazov nebolo zistené, že by žalobkyňa svoje povinnosti pri zisťovaní bonity spotrebiteľa porušila hrubo, pretože u H. B. nahliadla do SRBI a získala informácie zo Sociálnej poisťovne a u žalovanej mala k dispozícii informácie zo SRBI.

Odvolačný súd ale zistil, že pri zisťovaní schopnosti spotrebiteľov splácať úver žalobcu nepostupoval s dostatočnou odbornou starostlivosťou, pretože pomery žalovanej, ale aj H. B. zisťovala povrchné. Pokiaľ zákon vyžaduje odbornú starostlivosť veriteľa pri zisťovaní bonity spotrebiteľa, je povinnosťou veriteľa vyplývajúcej z profesionality platnej pre postavenie dodávateľa ako subjektu obchodného práva, postupovať s vyššími nárokmi v rámci vedomostí, znalostí a informácií o predmete svojho podnikania, pričom musí sám iniciatívne zisťovať a overovať schopnosti spotrebiteľa splácať úver s takou starostlivosťou, ktorá nevylučuje požadovať od spotrebiteľov (pokiaľ sú viacerí, od všetkých) preukázať aj doklady k tvrdeniam, ktoré na prvý pohľad sa javia ako nesporné. Veriteľ by mal aj sám aktívne zisťovať a preverovať bonitu spotrebiteľov, nie sa uspokojiť len s informáciami, ktoré nemajú takmer žiadnu výpovednú hodnotu, keď sú obaja spotrebiteľia zaťažení inými úvermi.

V danom prípade odvolací súd nevidí prekážku pri kvalitnej odbornej starostlivosti pri overovaní bonity žalovanej a jej manžela požiadať žalobcov aj o predloženie potvrdení o dĺžke zamestnania žalovanej a jej manžela, a opis mzdových listov aspoň za polrok, zistiť počet vyživovacích povinností, nákladov na domácnosť, prípadne zistiť ďalšie okolnosti, ktoré vyjdú najavo zo získaných informácií. V prejednávanej veci sa tak nestalo.

Odborná starostlivosť pri poskytovaní úverov je starostlivosťou odbornou vtedy, ak je komplexom účinných nástrojov umožňujúcich zhodnotiť potenciál spotrebiteľa splatiť úver, rozsah, ktorý bude daný individuálnymi okolnosťami.

Nejde o odbornú starostlivosť, ak je povrchná, a to nielen vo vzťahu k spotrebiteľom, ale aj k vlastným zdrojom.

Uvedené závery odôvodňujú aplikáciu ust. § 11 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z.z. veta prvá s tým, že žalobca nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z.z., a preto nebol oprávnený vyžadovať od žalovanej a jej manžela jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru.

Preto na postup žalobcu podľa § 53 ods. 9 OZ a § 565 OZ aj v prípade, pokiaľ by nevykazovali známky neplatnosti (§ 39 OZ a § 37 ods. 1 OZ) nie je možné prihliadať a vyvodzovať právne následky. Aj vyhlásenie okamžitej splatnosti úveru pre rozpor s § 11 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z.z. je neplatné (ak by neboli dôvody podľa § 39 a § 37 OZ).

17. Podľa § 131 CSP žaloba je procesný úkon, ktorým sa uplatňuje právo na súdnu ochranu ohrozeného alebo porušeného práva. V žalobe okrem všeobecných náležitostí podania sa uvedie označenie strán, pravdivé a úplné opísanie rozhodujúcich skutočností, označenie dôkazov na ich preukázanie a žalobný návrh.

Teda predmet konania nie je tvorený len petitom, ale aj rozhodujúcimi skutkovými tvrdeniami, opísaním skutkového deja.

Súd je viazaný žalobným návrhom (§ 216 ods. 1 CSP). Súd môže prekročiť žalobný návrh a prisúdiť viac, než čoho sa strany domáhajú, iba vtedy, ak určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu. Ak je predmetom žalobného návrhu peňažné plnenie, musí byť v návrhu uvedená presná výška požadovanej sumy a rozhodné skutočnosti, ktoré umožnia súdu vec právne kvalifikovať. Súd potom skúma rozhodné skutočnosti a zisťuje právnu normu, z ktorej je možné vyvodiť požadované plnenie. Súd musí rešpektovať predmet konania vymedzený v žalobe a plnenie nemôže priznať na základe iného skutkového základu, než je vymedzený v žalobe.

V prejednávanej veci žalobca sa domáhal plnenia sumy 33.340,58 eur s 6,69 % úrokmi zo sumy 28.191,34 eur od 1.5.2018 do zaplataenia a 5 % úrokom z omeškania zo sumy 29.957,37 eur od 1.5.2018 do zaplataenia, pretože došlo k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru. Ku dňu mimoriadnej splatnosti úveru (4.5.2017) bola výška dlhu žalovanej a jej manžela voči žalobcovi 30.472,37 eur. Žalobca si uplatnil úroky, úroky z omeškania. Odpočítal čiastočne poskytnuté plnenie žalovanou po zosplatení úveru.

Z uvedeného vyplýva, že žalobca žiadal priznať plnenie, pretože ide o zosplatený dlh žalovanej a jej manžela, o čom predložil aj dôkazy (skutkové tvrdenia v žalobe).

Súd nemôže bez procesnej aktivity žalobcu (a v odvolacom konaní je to celkom vylúčené § 371 CSP, a v konaní o spotrebiteľských nárokoch je to neprípustné v celom konaní § 294 CSP) zmeniť sám žalobu a priznať žalobcovi plnenie z iného právneho dôvodu, než zo zosplateného dlhu (napr. omeškané nepremičané splátky úveru), pretože by prekročil žalobný návrh a priznal by plnenie z iného právneho dôvodu.

Tento názor bol v minulosti prezentovaný v uznesení NS SR z 27. júla 2011, sp. zn. 4M Cdo 15/2010, 4Cdo/85/2021 a aktuálne v uznesení NS SR sp. zn. 8Cdo/49/2025, kde pri odpovedi na dovolacie otázky dovolací súd uviedol:

„Možno preto uzavrieť a na tretiu dovolaciu otázku odpovedať tak, že „ak si veriteľ žalobou uplatnil nárok na celý zostatok pohľadávky zo spotrebiteľského úveru na základe jeho predčasného zosplatenia (skutkový základ), a súd dospeje k záveru, že tento veriteľ nevyhlásil predčasnú splatnosť úveru platne, nemôže v spore, v ktorom nemožno prekročiť návrhy strán (§ 216 CSP), navyiac s ochranou slabšej strany, takémuto veriteľovi ex offio (bez procesnej aktivity veriteľa – žalobcu) priznať nárok na jednotlivé neuhradené splátky úveru, splatné ku dňu vyhlásenia rozsudku, nakoľko by mu priznal plnenie z iného skutkového základu, než aký bol vymedzený v žalobnom návrhu, a teda by rozhodol v rozpore so zásadou „ne ultra petítum“. Nejde tu teda iba o číselné porovnanie nároku (kedy dovolateľka argumentovala, že jednotlivé neuhradené splátky splatné ku dňu vyhlásenia napadnutého rozsudku predstavuje sumu 3.993,84 eur, t.j. ani nie polovicu v žalobe uplatneného plnenia, ale o tom, že by išlo o plnenie z iného skutkového základu, než aký bol vymedzený v žalobnom návrhu (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 27. júla 2011, sp. zn. 4M Cdo 15/2010).“

Prezentovaný názor je možné považovať za ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu vyjadrenú opakovane v nepublikovaných rozhodnutiach, kedy názor vyjadrený v neskoršom rozhodnutí (sp. zn. 8Cdo/49/2025) názor vyjadrený v skoršom rozhodnutí (4M Cdo/15/2010 a 4Cdo/85/2021) nespochybnil, tento akceptoval a vecne naňho nadviazal.

Uvedené okolnosti boli tie, ktoré odvolací súd považoval za významné pre posúdenie dôvodnosti uplatneného nároku žalobcom a pre ktoré podľa § 388 CSP rozhodnutie súdu prvej inštancie zmenil, pretože neboli splnené podmienky na jeho potvrdenie ani na jeho zrušenie.

Žalobca v žalobe žiadal na základe skutkových tvrdení o zosplatení dlhu uhradiť finančnú čiastku aktuálne v sume 30.217,12 eur s prísl. Keďže bolo preukázané, že k zosplateniu dlhu nedošlo, a to či ako neplatné zosplatenie (§ 37 a § 39 OZ) alebo ako sankcia nedostatočnej odbornej starostlivosti pri skúmaní bonity spotrebiteľa (§ 11 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z.z.), žalobca nepreukázal dôvodnosť žaloby. Preto odvolací súd napadnutý prvoinštančný rozsudok zmenil a žalobu zamietol.

19. O trovách konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 2 CSP.

Podľa § 255 ods. 2 CSP ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

V celom konaní bola úspešná žalovaná voči žalobcovi v rozsahu 90,63%. Žalobca bol úspešný vo vyhovujúcom výroku predchádzajúceho rozhodnutia súdu vo výške 9,37%. Rozdiel úspechu a neúspechu strán sporu predstavuje 81,26% v prospech žalovanej. Preto odvolací súd v rámci celého konania priznal žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 81,26%, o ktorých výške rozhodne prvoinštančný súd v samostatnom rozhodnutí o veci samej.

20. Odvolací súd na dôvažok, vzhľadom na námietky žalovanej k veci uvádza ešte uvedené okolnosti bez vplyvu na rozhodnutie v tejto veci:

Podľa § 11 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z.z. poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak

a) zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1,

- b) zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y),
- c) zmluva o spotrebiteľskom úvere formou povoleného prečerpania, ktorý sa musí splatiť na požiadanie alebo do troch mesiacov, neobsahuje náležitosti podľa § 10 ods. 1 alebo
- d) v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa,
- e) veriteľ spotrebiteľský úver poskytne finančnými prostriedkami v hotovosti.

21. Žalovaná namietala, že zmluva o úvere neobsahuje údaj RPMN a celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov. Uviedla, že tieto predpoklady v zmluve uvedené nie sú.

Podľa zák. č. 129/2010 Z.z. platného v čase uzatvárania úverovej zmluvy, ide o obligatórnu náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 9 ods. 2 písm. j).

Z obsahu Zmluvy o úvere vyplýva, že pri medziúvere bola RPMN uvedená vo výške 7,05 % ročne a pri stavebnom úvere vo výške 4,75 % ročne. Celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ pri úvere vo výške 29.300 eur zaplatiť je 75.296,03 eura.

Odvolačný súd skúmal, či zmluva o úvere obsahuje predpoklady použité na výpočet RPMN. Platí totiž (rozsudok Súdneho dvora EÚ z 23.1.2025 sp. zn. C-677/23), že predpoklady použité na výpočet RPMN musia byť výslovne uvedené v zmluve o úvere a v tejto súvislosti nestačí, aby ich spotrebiteľ mohol sám identifikovať preskúmaním podmienok tejto zmluvy.

Zmluva o úvere v svojom texte neobsahuje zákonnú požiadavku uvedenia predpokladov použitých pre výpočet RPMN, kedy, vzhľadom na kombináciu úveru a medziúveru a samostatných údajov o RPMN je pre spotrebiteľa takmer nemožné sa v zmluve zorientovať a overiť výpočet RPMN samostatne pre obe časti zmluvy. Úver preto podľa § 11 ods. 1 písm. b) zák. č. 129/2010 Z.z. je bezúročný a bez poplatkov.

22. V odvolaní žalovaná namietala nesprávne uvedenie hodnoty priemernej RPMN, keď v zmluve je uvedená vo výške 17,99 %, čo je ďalšia obligatórna náležitosť zmluvy o úvere podľa § 9 ods. 2 písm. y) zák. č. 129/2010 Z.z.

Namietala, že podľa zverejnených údajov MF SR o súhrnných údajoch a novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi za 2. štvrtrok 2014 je RPMN 10,34 %. V zmluve uvedená RPMN je tak vyššia ako v skutočnosti je, tzn. nesprávne uvedená a je v neprospech spotrebiteľa a úver je bez úrokov a bez poplatkov.

Pokiaľ sa týka neuvedenia predpokladov pre výpočet RPMN podľa § 9 ods. 2 písm. j) zák. č. 129/2010 Z.z., zákon v ust. § 11 ods. 1 písm. b) takúto absenciu sankcionuje bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru.

Pokiaľ zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje údaj o priemernej RPMN (§ 9 ods. 2 písm. y) zák. č. 129/2010), jeho nesprávne uvedenie nemá za následok žiadnu sankciu podľa § 11 zák. č. 129/2010 Z.z., iba ak by tento údaj absentoval (§ 11 ods. 1 písm. b) zák. č. 129/2010 Z.z.).

Zmluva o úvere v prípade, ak obsahuje údaj o RPMN v nesprávnej výške, spôsobuje bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru, ak takýto údaj je v neprospech spotrebiteľa. V neprospech spotrebiteľa je uvedenie nižšej miery RPMN (tu 4,76 % a 7,05%) oproti tomu, ako túto položku uvádza žalovaná (10,34 %). Táto tvrdená okolnosť môže vzbudiť dojem výhodnosti úveru a ovplyvniť spotrebiteľa na uzavretie takejto úverovej zmluvy, má za následok, v prípade pravdivosti, bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru (§ 11 ods. 1 písm. b) zák. č. 129/2010 Z.z.).

23. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

Dovolaťel musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 CSP v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).